

REDACTIONEEL GEDEELTE

LOUIS FRANK

1903 — 21 Februari — 1928.

Het was 21 Februari vijf en twintig jaar geleden, dat Louis Frank het artsdiploma heeft behaald, en ofschoon het zijn wensch is geweest, dat dit feit onopgemerkt zou voorbij gaan, willen wij toch met een enkel woord van onze waardeering voor hem en zijn werk blijk geven.

Door de vlucht naar het buitenland heeft hij iedere poging willen afsnijden hem dien dag een persoonlijk blijk van belangstelling te doen toekomen. Bijna was hem dat mislukt. Het was namelijk uitgelekt waar hij zich bevond en zoo gebeurde het, dat 's morgens reeds vóór tien en twee Amsterdamsche en twee Haagsche collega's zich aanmeldden aan de poort van het vorstelijk verblijf, dat hem in de omgeving van Brussel te gast had, om hem hunne hulde te betuigen en zich te vermeien in zijn beteuterd gezicht!

Het heeft niet mogen zijn. Den teleurgestelden bezoekers werd medegedeeld, dat de vogel — juist een oogenblik te voren — was gevlogen in de richting Parijs, en zij moesten op hunne schreden terugkeeren — na achterlating van hunne op de Brusselsche bloemenmarkt veroverde stoffelijke blijken van belangstelling, in plaats van door de verwachte morgendrank, slechts gesterkt door het bewustzijn hun collegiale plicht vervuld te hebben, tot het uiterste!

Want Parijs, hoe aanlokkelijk ook, was te ver, waarbij nog kwam de angst, dat de jubilaris, als hij van vervolging de lucht kreeg, hen zou kunnen dwingen hem — als Lavarède — over den aardbol achterna te zetten!

Intusschen, op het geduldige papier is ontsnappen onmogelijk, en van het recht dat een hoofdredacteur nu eenmaal gegeven is — en dat hij zich anders zou nemen — wenschte hij gebruik te maken, om namens een groote schare beoefenaars van de tandheelkunde in Nederland hem geluk te wenschen met zijn jubileum, waar hij alle reden heeft, om niet zonder zelfvoldoening op een kwart eeuw stagen arbeid terug te zien!

Eerst als arts in de algemeene praktijk, is hij pas in latere jaren zich gaan wijden aan het beroep, waarin zijn vader zich reeds een zoo groote reputatie had verworven en bleek ten slotte het bloed toch te kruipen, waar het niet kon gaan.

Na een korte periode te Rotterdam, vestigt hij zich in de hoofdstad, waar al spoedig zijn naam bekendheid kreeg, niet alleen in den patiëntenkring maar ook in dien der tandartsen.

Want onmiddellijk sloot hij zich aan bij de Vereenigingen zijner nieuwe beroepsgenooten en zien wij hem leidende posities innemen in de A. T. V., het Ned. Tandheeskundig Genootschap en het Tijdschrift.

Van het laatste is hij sedert jaren een der redacteuren, beheert hij de medische afdeling en is zijn weloverwogen meening een zeer gezaghebbende in de Redactievergadering.

Wij hopen hem op die plaats nog lange jaren te behouden en bij een volgend jubileum de kans te krijgen hem op meer overtuigende wijze onze gevoelens van waardeering en vriendschap kenbaar te maken.

CH. F. L. NORD.

DE UTRECHTSCH E MUTATIES

Een courantenbericht vermeldde dezer dagen het heengaan van *Lector Switters*, even later dat van *Dr. de Groot* als directeur, en tevens de benoeming van *P. J. J. Coebergh* tot directeur en lector in de Conserveerende tandheelkunde.

Die weinige regels hebben voor de Nederlandsche tandheelkunde een niet geringe beteekenis.

In de eerste plaats het feit, dat *Switters* heenging, om gezondheidsredenen.

Bijna een kwart eeuw lang heeft hij zijn krachten aan het onderwijs gegeven, eerst als assistent, later als lector. Wij veronderstellen dat men in Utrecht niet in gebreke is gebleven om bewijzen te geven dat men dit afscheid betreurt en dankt voor wat men noemt „de vele en gewichtige diensten den lande bewezen.”

Immers in een tijd, dat zoowel de tandheelkunde als het studentental steeds groeide; de moeilijkheden voor een vruchtbaar onderwijs geven steeds vermeerderden, is hij trouw op zijn post gebleven om te doceeren het hoofdvak bij uitnemendheid, en verwondert het ons niet, dat hij daarbij meer van zichzelf gevergd heeft, dan op den duur was vol te houden.

Eén zeer belangrijke voldoening van dien arbeid kan voor hem ongetwijfeld gelegen zijn in het feit, dat bij de vele kritiek, die er in den loop der jaren geoefend is op het Utrechtsch onderwijs, deze voorzoover ons bekend, nimmer gegolden heeft: de conserveerende afdeeling.

Zijn mededocenten, zijn collega's en zijn leerlingen hebben steeds getoond waardeering te hebben voor de wijze waarop hij als docent, als examinator en als mensch, zijn niet gemakkelijke taak heeft volbracht en in zulke waardeering schuilt ons inziens een belangrijke belooning voor een arbeid, die niet altijd onder de prettigste omstandigheden kon geschieden.

Wij wenschen hem een snel en volledig herstel toe, opdat hij nog lange jaren, als onderwijsman in ruste, met genoeg kan terugzien op eigen prestaties en naar wij hopen met vreugde zal kunnen volgen wat zijn opvolgers zullen weten te bereiken!

De tweede verandering is de directeurswisseling.

Tien jaren geleden werd *Dr. de Groot* uit het Militaire Hospitaal gehaald om zijn dirigeerende talenten te gaan wijden aan het Tandheelkundig Instituut. Wij vreezen dat die taak hem niet meegevallen zal zijn. Nadat geruimen tijd die plaats vacant was geweest, moest hij als buitenstaander onder de moeilijkste omstandigheden trachten den wagen in het rechte spoor te brengen en te houden. Het te kleine gebouw, de verschillende noodvoorzieningen met al de administratieve en andere zwaarigheden daaraan verbonden, de veelhoofdige en vaak veelstemmige leiding, gevoegd bij een onderwijstaak en de zorg voor vele patiënten, moesten het probleem wel bijna onoplosbaar maken.

Dat hij thans de handen vrij krijgt voor zijn afdeeling alleen, doet ons het beste verwachten voor de toekomst, zoowel voor hem persoonlijk als voor het onderwijs en voor de tandheekunde.

Met name ons Tijdschrift hoopt thans met meer succes een beroep op hem te mogen doen!

En — last not least — is er een nieuwe lector-directeur, waarbij het nieuw alleen slaat op het directeurschap.

Want als lector heeft hij al vele jaren zijn sporen verdiend, terwijl ook voor dien zijn „assistentenwerk" eigenlijk steeds dat van den docent is geweest.

Wij bekennen, niet zonder verrassing vernomen te hebben,

dat *Coebergh* deze functie wel heeft willen aanvaarden, immers weinigen meer dan hij kennen de eigenaardige moeilijkheden die hem te wachten staan. Dat hij over die moeilijkheden is heengestapt, geeft ons de beste waarborg voor de toekomst.

Nourri dans le sérail, en met de wetenschap dat binnen weinige maanden een nieuw gebouw tot zijn beschikking wordt gesteld, is zijn taak ontegenzeggelijk van heel wat hoop gevender aard, dan die zijner voorgangers ooit geweest is, terwijl verwacht kan worden, dat hij — bekend met den bestaanden toestand — zich heeft laten bekleeden met het noodige gezag om in de leiding de eenheid gewaarborgd te zien, terwijl zijn volledige werkkraft daarvoor beschikbaar is.

Tandheelkundig Nederland ziet met vertrouwen naar die leiding uit, want niet alleen dat het den lector kent in zijn kwaliteit als docent in de conserveerende tandheelkunde, ook heeft het hem lange jaren vooraanstaande posities zien innemen in nationale en internationale tandheelkundige organisaties.

En bovenal is het bekend met de onverzwakte liefde die hij zijn beroep toedraagt, welke eigenschap in niet geringe mate bevorderlijk zal zijn aan het doel dat hij zich thans gesteld heeft.

De eerste vijftig jaren van het bestaan van het Universitair Tandheelkundig Onderwijs hebben bewezen dat er voor de volgende halve eeuw genoeg te doen overblijft.

Wij hopen en vertrouwen, dat — onder zijn leiding — en in een samenwerking die alle daartoe benoodigde partijen zal omvatten, met snellen tred de eerste schreden gezet zullen kunnen worden op den weg, die ongetwijfeld lang zal wezen . . . maar móóí kan zijn!

N.